

Obsah

Redakcia - 3

1. november: Sviatok všetkých svätých.

Formácia - 4

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

3. *“Každý, kto počuje tieto moje slová”.*

Abeceda rodiny - 6

B ako Bozk.

Saleziánski blahoslavení a svätí - 7

5 novembra - *Magdaléna Morano, dcéra Márie Pomocnice kresťanov, blahoslavená.*

Smerovanie Združenia Márie Pomocnice - 9

3. V rodinnom duchu.

Rodinná kronika - 10

- Južná Afrika: Kandidáti ADMA na Synode saleziánskej mládeže Saleziánskej provincie Južná Afrika
 - Mariánsky deň na Valdoccu.
 - Brazília: Zasadnutie ADMA - provincia Sao Paulo.
-

Úmysel modlitieb na tento mesiac - 11

Za tých, ktoei stratili syna.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. Vpredmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*

1. november: Sviatok všetkých svätých

Sviatok Všetkých svätých, ktorý každoročne slávime 1. novembra, nás pozýva, aby sme si uctili všetkých, ktorí žili na zemi, dosiahli „vysokú úroveň“ kresťanského života a už sa tešia z Božej prítomnosti v nebi. Toto slávenie zahŕňa svätých oficiálne uznaných Cirkvou, ako aj tých, ktorí zostávajú v anonymite, ale napriek tomu kráčali cestou viery, lásky a cnosti. V centre tohto sviatku žiari aj postava Panny Márie, ktorá zaujíma popredné miesto medzi všetkými svätými, je dokonalým vzorom svätosti a orodovníčkou par excellence.

Sviatok Všetkých svätých osobitným spôsobom zdôrazňuje skutočnosť „spoločenstva svätých“, čiže duchovné spojenie všetkých veriacich v Krista a to tak tých, ktorí sa už tešia Božej prítomnosti, ako aj tých, ktorí sú ešte napúti na zemi. Toto spoločenstvo nám pripomína, že Cirkev presahuje len čisto pozemský rozmer: je aj nebeskou skutočnosťou. Všetci svätí z neba sa prihovárajú za tých, ktorí ešte žijú na tomto svete a pomáhajú im dosiahnuť spásu. Toto puto nám pripomína, že nie sme sami, že sme súčasťou spoločenstva určeného na večný život a že sme všetci povolaní byť súčasťou tejto rodiny spasených.

Tento deň má tiež hlboký zmysel pre „univerzálne posvätenie“. Oslavujú sa nielen najznámejší alebo kanonizovaní svätí, ale aj všetci, ktorí žili podľa evanjelia a dosiahli svätosť, aj keď ich život nebol viditeľný alebo uznaný ľuďmi. **Sviatok Všetkých svätých** zdôrazňuje, že svätosť nie je výlučnou výsadou niekoľkých vyvolených, ale **je povolaním každého pokrsteneho kresťana**. Je to pripomienka, že povolanie k svätosti je vpísané do každého z nás a že každý môže vo svojom každodennom živote odpovedať s láskou a oddanosťou na toto povolanie.

V kontexte tejto slávnosti zaujíma Panna Mária jedinečné čestné miesto. Je najsvätejšou zo svätých, „Kráľovnou všetkých svätých“ a predstavuje najvznešenejší vzor vernosti Božiemu povolaniu. Svojím bezpodmienečným „áno“ Božiemu plánu nám Mária ukazuje cestu k svätosti: život neotrasiteľnej

viery, pokornej poslušnosti a veľkodušnej lásky. Je príkladom, na ktorý sú všetci kresťania povolaní hľadieť a napodobňovať, aby sme v jej živote kontemplovali ideál toho, čo znamená naplno žiť Božiu vôľu.

Okrem toho sa Mária svojím materinským príhovorom z neba stará a modlí sa za všetky svoje deti na zemi. Jej úloha milujúcej matky z nej robí útočisko a pomoc pre všetkých, ktorí čelia ťažkostiam na ceste k svätosti. Veriaci v nej nachádzajú nielen inšpiratívny príklad, ale aj blízku spoločníčku a ochrankyňu, ktorá sa za nás prihovára u Boha a zabezpečuje nám podporu vo chvíľach najväčšej duchovnej núdze.

Tento sviatok nás tiež pozýva kontemplovať nebeskú slávu a zamyslieť sa nad osudom prisľúbeným ľudstvu. Mária, ktorá bola vzatá do neba, sa stáva živým svedkom toho, čo môžu dosiahnuť všetci veriaci: večný život v Božej prítomnosti. Podobne

ako nová Eva je naplnením vykupiteľského osudu ľudstva a znamením nádeje pre všetkých veriacich. Odráža istotu, že vďaka Božej milosti a Kristovmu víťazstvu nad hriechom a smrťou môže každý z nás dosiahnuť plnosť života v Bohu.

Sviatok Všetkých svätých teda nie je len slávením tých, ktorí sú už v Božej sláve, ale **je aj pozvaním k nádeji a k osobnej snahe o svätosť**. Svätí nám ukazujú, že napriek našim ľudským obmedzeniam a ťažkostiam je možné žiť v Božej láske a dosiahnuť večné spoločenstvo s Ním. Inšpirujú nás, aby sme stáli pevne vo viere s vedomím, že ten istý Boh, ktorý pôsobil v ich živote, pôsobí aj v našom.

Napokon Panna Mária ako Kristova Matka a Matka Cirkvi zohráva zásadnú úlohu v tomto spoločenstve svätých. Ona, ktorá je najbližšie Kristovi, je najučinnejšou prostredníčkou, ktorá sa prihovára za naše potreby. Jej prítomnosť na tento sviatok nám pripomína, že všetky údy Kristovho tela, tak na nebi, ako aj na zemi sú zjednotené a navzájom sa podporujú na ceste k svätosti.

Sviatok Všetkých svätých je v konečnom dôsledku hlbokým slávením spoločenstva, nádeje a univerzálneho povolania k svätosti. Postava Panny Márie v ňom vyniká ako najsvätejšia, Kráľovná všetkých svätých a ako dokonalý vzor, ktorý treba nasledovať. Prihovára sa za nás a povzbudzuje nás, aby sme veľkodušne odpovedali na Božie volanie, nasledujúc príklad tých svätých, ktorí nás predišli a ktorí nám ukázali cestu k večnému životu. Nech nám

toto slávenie pripomenie, že svätosť je skutočnou možnosťou pre všetkých a že naším konečným osudom je spoločenstvo s Bohom v sláve, čoho prvým a najvznešenejším svedectvom je Mária.

Páter Gabriel Cruz Trejo, SDB
Duchovný animátor ADMA Valdocco
Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco.

Formácia

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

3. *“Každý, kto počuje tieto moje slová”*

Modlitba a život

Celé Písmo rozmanitým spôsobom potvrdzuje, že Boh je konkrétny a chce, aby sme boli konkrétni, že *nestačí vedieť, ale musíme žiť*. Sám Ježiš povedal, že je „cesta, pravda a život“: to znamená, že vo vzťahu s Bohom, a nielen v ňom, nestačí len metóda (cesta), ani len poznanie (pravda), ale potrebujeme aj prax (život)! A je to Ježiš, ktorý nám povedal, že *“ten, kto koná pravdu, vychádza na svetlo”*, ktorý pokarhal farizejov, pretože *“hovoria a nerobia”*, ktorý nás nabádal, aby sme *“uskutočňovali Slovo”*. A potom sú tu výroky svätého Pavla: samozrejme, *“človek je ospravedlnený skrze vieru bez skutkov podľa zákona”* (Rim 3,28), ale to, čo sa potom počíta je *“viera, činná skrze lásku”* (Gal 5,6). Napokon veľmi jasne o tom hovorí sv. Jakub: *“Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva”* (Jak 2,17). Preto *“kto sa zahľadí do dokonalého zákona slobody a vytrvá, kto nie je zábudlivý poslucháč, ale uskutočňovateľ diela, ten bude blahoslavený pre svoje skutky.”* (Jak 1,25). Najjasnejšie podobenstvo o tom, ako je potrebné uviesť slovo do praxe máme v Matúšovom evanjeliu: podobenstvo o dome na skale. Podstata je teda v tom, že poznať znamená v najhlbšom zmysle žiť, skutočne poznávame len to, čo žijeme, najmä pokiaľ ide o Boha, ktorý je tajomstvom lásky, a ktorého preto môžeme poznať len vtedy, keď máme účasť na jeho živote, nielen vtedy, keď o ňom počujeme: Boh nie je ani predmetom, ani subjektom sveta, ale základom, srdcom a naplnením sveta! Človek nemôže poznať Boha zvonku, ale iba v láskyplnom vzťahu s Ním. Myšlienka, ktorá nasleduje, je, že **počúvanie a uskutočňovanie či neuskutočňovanie Slova vytvára rozdiel** medzi múdрым a hlúpym človekom!

Aby sme išli hlbšie, najmarkantnejšia je 5. kapitola Listu Galaťanom, kde svätý Pavol predstavuje *kresťanský život ako život v Duchu, ako boj medzi telom a duchom, ako dozrievanie plodov Ducha*. Jeho verše sú veľmi konkrétne a veľmi bohaté.

1. “Kristus nás oslobodil, aby sme zostali slobodní.” V Kristovi tí, ktorí veria v Slovo, poznajú pravdu, pravda nás oslobodzuje a sloboda nás robí schopnými milovať. A toto všetko je dielo Ducha, ktorý sa vylieva a vlieva do srdc Ježišove črty.

2. Nech sa sloboda nestane zámienkou na život podľa tela. Samozrejme, Duch je sloboda, pokiaľ dobre chápeme, čo je to skutočná sloboda. A práve tu sa stretáva logika tela a logika ducha, telesného človeka a duchovného, kresťanského človeka. Teraz sú tu dve pasce tela, ktoré sú protikladné. Povedzme to jednoducho: tí, ktorí podľahnú logike rozkoše alebo logike povinnosti, zostávajú uväznení v pasci tela, nemajú prístup do života Ducha.

Prvá pasca, pasca tela je táto: pod zámienkou slobody, namiesto toho, aby sme nasledovali vnuknutia ducha, namiesto toho, aby sme sa z lásky oddali do služby jeden druhému a tak videli plody ducha, odovzdávame sa vášňam. To, že neviazané voľnomyšlienkarstvo nie je sloboda, je známe učenie, ale vôbec nie je zbytočné ho opakovať v ére “voľnej lásky”. A nie je tiež ťažké vidieť, že za svojvoľnou slobodou sú zlé sklony a často veľké otroctvo. Svätý Pavol tu učí, že musíme venovať pozornosť dvom veciam. Prvým je, že naše úsilie samo o sebe nebude stačiť a iba Kristova milosť bude schopná dosiahnuť víťazstvo: hlavný boj musí spočívať v modlitbe, trpezlivosti, nádeji. Druhým je, že vášeň sa dá vyliečiť iba inou vášňou, deviantná láska

iba väčšou láskou, negatívne správanie pozitívnym správaním.

Rovnako, ako neviazaná voľnosť, aj upätosť na zákon je pascou slobody. Je to iný prejav tela, ktorý nemá formu morálnych neporiadkov (môže dokonca nadobudnúť podobu najprísnejšej morálky!), ale v ktorom je režim milosti nahradený režimom zákona. Povedzme si to jasne: zákon je sám o sebe dobrý, predpisuje dobré veci a pomáha rozlišovať dobro od zla. Je tu však pasca: tým, že uskutočňujeme zákon ako podmienku spásy, stavíme sa do logiky, podľa ktorej spása nepochádza z nezištnej Božej lásky, ktorá sa prejavuje v Kristovi, ale zo skutkov, ktoré človek koná. Táto logika zákona, ktorá vedie k pýche a zúfalstvu, môže mať mnoho variácií. Môže to byť prísna zbožnosť toho, kto robí všetko z povinnosti, akoby človek musel splatiť dlh Bohu, zatiaľ čo Kristus uspokojil každý dlh človeka voči Bohu na kríži a volá nás, aby sme mu všetko dali s láskou a vďačnosťou, a nie na základe nejakého dlhu. Môže to byť strach niekoho, kto sa vždy cíti vinný a má pocit, že nikdy nerobí dosť pre Boha. Môže sa prejavovať v obchodníckej mentalite tých, ktorí počítajú svoje zásluhy, merajú svoj pokrok, trávajú čas očakávaním, že ich Boh odmení za ich úsilie.

3. Ale ak sa necháte viesť Duchom, nie ste už pod zákonom. Je to prechod od kalkulácie k prijatiu nezaslúženosti. ežišovo učenie je tu základom: *“zadarmo ste prijali, zadarmo dávajte”*. Naučiť sa milovať teda znamená *naučiť sa dávať zadarmo a prijímať zadarmo*. Ale táto jednoduchá vec je pre nás strašne ťažká, pretože ju tak skomplikoval hriech. Neprichádza nám prirodzené dávať zadarmo: máme silný sklon dávať, aby sme na oplátku dostali. Darovanie seba samého je vždy viac či menej motivované očakávaním uspokojenia. Nemenej ťažké je potom dostávať niečo zadarmo.

Hrešíme proti logike nezaslúženosti zakaždým, keď sa dobro, ktoré sme urobili, stane zámienkou na nárokovanie si práva, na vyžadovanie uznania alebo uspokojenia od druhého. Ale odohráva sa to aj jemnejšie, zakaždým, keď sa kvôli tomu či onému nášmu obmedzeniu, tomu či onému osobnému zlyhaniu bojíme, či sme milovaní: akoby láska musela byť zaplatená alebo zaslužená. Mohli by sme povedať, že vniknutie božského zjavenia evanjelia do sveta je ako kvas evolúcie, ktorého cieľom je *zmeniť náš postoj smerom k logike nezaslúženosti*. A nemôžeme vstúpiť do tohto nového spôsobu bytia, ak sa odpútame od nárekov a sĺz. Ale akonáhle prejdeme “úzkou bránou” obrátenia, svet, do ktorého

vstúpime, je nádherný!

Naše duchovné dozrievanie v podstate spočíva v prechode od pýchy k pokore.

Jednou z najhlbších potrieb človeka je potreba identity: človek potrebuje vedieť, kto je. Na najpovrchnejšej úrovni sa potreba identity často snaží uspokojiť tým, že má v držbe materiálnych statkov určitý životný štýl. Potom sa stotožňujem so svojim bohatstvom, so svojim fyzickým vzhľadom, so svojimi predmetmi. Vzťah medzi byť a mať je v zmätku. Na trochu vyššej úrovni sa potreba byť pokúsi uspokojiť sa v *dosiahnutí a uplatnení nejakého talentu* (športového, umeleckého, intelektuálneho). Už je to lepšie, ale aj v tomto prípade si musíme uvedomiť, že riskujeme, že zidentifikujeme bytie a schopnosť konať. Rovnaký problém nachádzame aj na tretej úrovni, totiž v oblasti duchovného života. Určite kto túži po dobrom duchovnom profile nechce len mať, alebo niečo svetské si dokazovať. Stále sa však nachádza v riskantnom prostredí, lebo ak nejde ďalej a všetko sústredí na svoju realizáciu využívaním cností, duchovných darov a stotožňuje sa s nimi, to je veľké nebezpečenstvo. Je nebezpečné stotožňovať sa s duchovným dobrom, ktoré sme schopní konať. Musíme to povedať dôrazne: človek je oveľa viac než len dobro, ktoré je schopný vykonať. Náš Otec v nebi nás nemiluje pre dobro, ktoré robíme; miluje nás slobodne, pre nás samých, pretože nás navždy prijal za svoje deti. Neznamená to, že je ľahostajný, či sa správame dobre alebo zle, ale nemáme právo stotožňovať sa ani so zlom ani s dobrom, ktoré robíme.

4. Ale ak sa necháte viesť Duchom. Tu teda Slovo a Duch musia vykonať ťažké dielo duchovnej očisty. Skúšky, ktoré človek musí podstúpiť v kresťanskom živote, nemajú iný význam ako dielo demontáže toho, čo je neprirodzené a umelé v našej osobnosti, aby sa mohlo vynoriť naše autentické bytie, teda to, čím sme pre Boha. Mohli by sme povedať, že duchovné noci sú spravidla zbedačením, niekedy brutálnym, ktoré tým najradikálnejším spôsobom zničia vo veriacom akúkoľvek možnosť zakladať si na sebe, na svojich ľudských alebo duchovných daroch, na svojich talentoch, schopnostiach a dokonca aj na svojich

cnostiach. Sú však prospešné, pretože ho nútia hľadať svoju identitu tam, kde je autentická. Môže to byť bolestná skúsenosť, ako keď človek, ktorý miluje Pána, prechádza fázou, v ktorej už v sebe nevidí ani štipku horlivosti, ale skôr ako hlboké znechutenie k duchovným veciam.

Ale v tom je úžitok tejto skúšky: znemožniť človeku zakladať si na dobre, ktorého je priamo schopný a taktó jediným základom jeho života zostane Božie milosrdenstvo. Je to skutočná vnútorná revolúcia: zabezpečiť, aby som sa nerobil silný láskou, ktorú mám k Bohu, ale výlučne láskou, ktorú má Boh ku mne.

Všimneme si, že to, čo Boh koná v duši niektorých tým, že ich ponorí do skúšky duchovnej vlačnosti, v skutočnosti chce robiť vo všetkom, takpovediac

normálnejším a progresívnejším spôsobom, prostredníctvom životných utrpení: zlyhania, neschopnosti, pádov všetkého druhu, chorôb, depresií, psychickej a citovej krehkosti. Nakoniec sa stane slobodným milovať vtedy, keď už nemá čo stratiť. Slobodný človek, duchovne zrelý kresťan, je ten, kto zakúsil svoju radikálnu ničotu, svoju absolútnu biedu, ten, kto bol akoby "vynulovaný", ale v hĺbke tejto ničoty nakoniec objavil nevýslovnú nežnosť, absolútne bezpodmienečnú Božiu lásku. Už sa nenechá zlákať úzkosťou kvôli svojim slabostiam, ani sa nebude hnevať na ostatných, pretože nie vždy zodpovedajú jeho očakávaniam. Podpora, ktorú hľadá iba v Bohu ho chráni pred každým sklamaním a dáva mu veľkú vnútornú slobodu, ktorú dáva úplne do služby Bohu a svojim bratom a sestram, s radosťou odpovedať na lásku láskou.

Don Roberto Carelli, SDB

Abeceda rodiny

B ako *Bozk*

Gestá lásky

Mladí snívajú o svojom prvom bozku, milenci sa vášnivo bozkávajú, scény s bozkom vo veľkých sentimentálnych filmoch sú nezabudnuteľné, prostitútky nebozkávajú svojich klientov, svätý Bernard nazýva bozk Duchom Svätým, pretože osobne uskutočňuje výmenu lásky, ktorá je v Bohu. Znamenie, že bozk je skutočne dôležitým gestom, schopným zhutniť a osláviť to najlepšie z našich zmyslov a citov, našich túžob a záväzkov, nám dokonca približuje Božie srdce!

V bozku je niečo vzácne, čo sa nedá predať, pretože sa to musí darovať, čo si treba vážiť, pretože sa to nedá vynútiť. Toto je jedna z tých hlbokých a elementárnych právd, ktoré Boh nezmazateľne vpísal do tela mužov a žien: gestá lásky sú oveľa viac ako šteklenie zmyslov a bozky sú pečatou lásky, nie výzvou na erotiku.

Ilúzie a sklamania

Samozrejme, ako vieme, najkrajšie skutočnosti sú aj tie najzraniteľnejšie a tie najslubnejšie najohrozenejšie. Je to aj prípad bozku. Prečo sa mladí nevedia dočkať, kedy sa poboškajú, ale potom si nevesta a ženich už nevedia na seba nájsť ani minútu? A ako je možné, že bozk môže byť zredukovaný na "Judášov bozk" alebo sa môže zredukovať na čokoládku z Perugia "Baci Perugia",

degradovať na zradu alebo sa ponížiť na zábavu? Naozaj sme tak málo žiarliví na intímne gestá? Je potrebné, aby sme sa v mene pravej lásky – je to výchovná operácia, ktorá si vyžaduje uvedomelých a vášnivých dospelých – pričínili k autentickému vykúpeniu bozku zo sentimentálnej redukcie a erotického znehodnotenia, ktoré ho dnes ovplyvňuje.

Len si predstavte, že najpozornejší učenci vidia v bozku miesto stretnutia mnohých detailov, ktoré robia človeka úžasnou bytosťou, veľmi málo podobnou zvieratú (ako nás to dnes nútia veriť) a oveľa viac podobnou Bohu (ako dnes často zabúdame). Vzpriamená poloha človeka, jedinečná medzi cicavcami, oslobodzuje ľudské ruky a ústa od úloh chôdze a uchopovania, stavia pred seba obe tváre a pohlavné orgány, čím načrtáva kontinuitu, ktorá vo svete zvierat úplne chýba: kontinuitu medzi prijímaním pokrmu, rozprávaním (dialógom) a plodením!

Aristoteles považoval za významný znak vyššej dôstojnosti človeka, neporovnateľnú jemnosť, pružnosť a citlivosť ľudských úst, pier a jazyka, teda orgánov určených na vyššie operácie, na prácu lásky. Na jednej strane je teda bozk v kontinuite s dialógom: v ňom sa slovo stáva gestom a komunikácia sa stáva spoločnosťou! Na druhej strane sa bozk stáva predohrou k pohlavnému styku, s ktorým má

spoločnú mimiku: gesto sa v ňom stáva intimitou, spoločenstvo sa stáva plodením!

Intímnosť a jej hranice

Ak je to tak, potom budeme musieť našich chlapcov a dievčatá jemne a autoritatívne viesť k tomu, aby pochopili, že bozk je vyznaním, a nie obyčajným skúmaním, aktom lásky, a nie milovaním. Pretože problém našich detí, ktoré sú už na prahu dospelosti spočíva v tom, že milostné gestá predbiehajú lásku: vzniká tak efekt intimity, ktorá v skutočnosti neexistuje. A keď chuť intimity predchádza svedomiu a slobode, ťažkosti sú zaručené: bezprostrednosť

bozku môže zatieniť jeho dôstojnosť, dôstojnosť sprostredkovateľa lásky.

V stávke je navyše samotná milostná vášeň. Aby sme citovali dvoch autorov, ktorých nemôžeme podozrievať z klerikalizmu a moralizovania, už Freud povedal, že „kde je tabu, tam je túžba“, zatiaľ čo Galimberti usudzuje, že v našej dobe, kde je všetko dovolené a všetko je okamžité, mladí ľudia riskujú, že už nepoznajú skutočnú vášeň, „pretože sme ju utopili v sexe, ktorý telom k telu ruší vzdialenosť, ktorou sa vášeň živí“.

Môžeme povedať: keby to bolo také ľahké, pochopiť a žiť! Priznajme si: nie je to ľahké, najmä dnes, pre mladých ľudí, ktorí sú ponorení do kultúry, ktorá vymazáva hranice, obrady a zákony. Musíme však mieriť vysoko, bez toho, aby sme poklesli a prispôbili sa, bez toho, aby sme sa nechali odradiť: mladí ľudia, keď počujú slová pravdy a nachádzajú radostné svedectvá, sú schopní pochopiť, že v konzume citových gest sa neprijíma láska, ale vyčerpáva sa život.

Roberto Carelli, SDB

(Zdroj: Roberto Carelli – Abeceda rodiny)

Saleziánski blahoslavení a svätí

Magdaléna Morano, dcéra Márie Pomocnice kresťanov, blahoslavená

Život tejto blahoslavenej možno rozdeliť do dvoch tridsaťročných období: prvé prežívané ako sekulárne obdobie, druhé v rehoľnom rúchu. Narodila sa 15. novembra 1847 v Chieri (Turín) v chudobnej rodine, ktorá mohla byť bohatá, keby jej otec, ktorý bol veľmi bohatý, nebol vydedený za to, že sa oženil so skromnou ženou z Chieri, Caterinou Pangellovou. Z ôsmich detí, ktoré sa narodili, z ktorých tri zomreli okamžite, bola Maddalena šiestym. V roku 1855 jej zomrel otec, ktorý slúžil vo vojsku. Nasledujúci mesiac zomrela Francesca, staršia sestra. V ďalšom roku prišiel rad na Giuseppeho: tri roky tri pohreby! Je ľahké si predstaviť bolesť a extrémnu chudobu matky, ktorá zostala sama s tromi deťmi. Maddalena je nútená prerušiť školu, aby mohla začať pracovať: doma má malý tkáčsky stav hneď vedľa matky, kde môže od rána do večera tkať. Bol to bratranec z matkinej strany, don Francesco Pangella, ktorý prinútil Maddalenu vrátiť sa do školy, prevzal výdavky za ňu a skromne prispel rodine. Požehnaná iniciatíva! Bolo to ako vrátiť dievča späť na cestu, ktorá bola pre ňu najvhodnejšia. „Keby som sa len

mohla stať učiteľkou!“. Mala len 15 rokov, keď sa jej tento sen splnil. Dôveru do tejto dospievajúcej dievčiny, tak schopnej a inteligentnej, vložil farár z Buttigliery, ktorý otvoril materskú školu. Po promócií v roku 1864 bola ihneď prijatá ako učiteľka na základnej škole v Montaldo Torinese. Tu si okamžite dokázala získať srdcia dievčat a úctu celého mesta, „viac ako samotný farár a starosta“. Odhalila výnimočné pedagogické schopnosti. Hovorí sa o nej, že bola rodenou vychovateľkou: schopná disciplíny, jasná a presvedčivá vo svojom vystúpení, veľkorysá v obetavosti. Svoje pedagogické umenie vložila do služieb farskej katechézy. Katechizmus! Ten sa stal „dominantnou vášňou“ celého jej života, ktorému bola verná ešte aj niekoľko dní pred svojou smrťou!

Obzvlášť významná epizóda sa datuje do obdobia v Montalde. Jeden chudobný, celý špinavý a otrhaný žobrák, ochorel. Nikto sa neodvážil vstúpiť do jeho chatrče. Maddaléna, ktorá sa o tom dozvedela, nemala žiadne pochybnosti. Napriek odporu a

riziku zlomyseľných poznámok od ľudí tam išla, postarala sa o neho, pripravila ho na dobrú smrť. Toto nebolo náhodné gesto. Roky pestovala vo svojej duši túžbu zasvätiť sa Pánovi a blížnemu naplno. To, čo ju dovedy brzdilo, bola ekonomická situácia rodiny. Ale teraz, keď bola schopná zabezpečiť svojej matke dom a malý pozemok, jej svoje povolanie odhalila. Matka, ktorá konečne začínala snívať o trochu pokojnejšom období, privítala správu s plačom. Farár zvolal: "Ach, ja chudák... Bolo by menšie zlo pre farnosť a mesto, keby preložili mňa". Prvých tridsať rokov života sa chýlilo ku koncu a jej vek predstavoval problém pre vstup do rehole. Kam ísť? Do ústrania klauzúry? Jedného dňa, keď prechádzala Turínom, chcela o tom hovoriť s donom Boscom, ktorý ju poslal k donovi Caglierovi. A on na to: "Klauzúrna mníška? Ach nie! – odpovedal – kniha modlitieb by vám vypadla z rúk, pretože neviete stáť na mieste." A stala sa dcérou Márie Pomocnice kresťanov. Do Mornese vstúpila v auguste 1878. Bola to matka Mazzarello, ktorá ju prijala. Okamžite jej ponúkli možnosť vyučovať. V roku 1880 sa zasvätila Bohu večnými sľubmi a prosila Pána o milosť "zostať nažive, kým nedokončí mieru svätosti". Práve v roku, v ktorom zomrela svätá Mária Domenica Mazzarello (1881), sa jej dostalo prvej poslušnosti: riaditeľka v lokalite Trecastagni (Catania). Z Piemontu na Sicíliu! Musela robiť všetko: riaditeľku, formátorku, katechétku, zdravotnú sestru, kuchárku... Štyri roky riadi, učí, umýva, varí, je katechétkou, ale predovšetkým vydáva také svedectvo života, že dievčatá začali klopať na jej dvere a hovoria: "Chceme byť ako vy!"

Po ročnej prestávke v Turíne, kde riadila dom na Valdoccu, bola poslaná späť na Sicíliu ako hosť, riaditeľka a magisterka novíciek. Stala sa zodpovednou za všetky sestry na Sicílii. Prichádzalo veľké množstvo žiadostí od biskupov. Reagovala veľkoryso a vždy otvárala nové domovy. Zrod domu v Ali Marina (Messina) sa datuje do roku 1890: bol to skutočný maják, ktorý ožiaril celú rodiacu sa provinciu. Matku Morano si vysoko vážil Boží služobník kardinál Guarino, blahoslavený kard. Dusmet a jeho nástupca kardinál Francica Nava, ktorý jej zveril celé "dielo katechizmov" v diecéze Catania. Veľmi oddaná svätému Jozefovi a Márii

Pomocníci kresťanov, ktorí ju viedli pri zakladaní nových diel, podarilo sa jej verne priniesť na Sicílii charizmu dona Bosca a jeho preventívny systém. Bola ženou činu, ženou vlády, materskou a pevnou zároveň. Vtedajší provinciál, otec Giuseppe Monateri, povedal: "Mal som dojem, že v jej osobe vidím svätú Teréziu z Avily, vždy zapálenú láskou k Bohu, ale stále v pohybe."

V mnohorakých činnostiach ju podporoval jej hlboký vnútorný život. Bola aj mimoriadne pokorná. Hovorila: "Keby Pán nechcel, aby som bola rehoľníčkou, možno by som už bola vo väzení." Silu čerpala z modlitby a neustáleho zjednotenia sa s Bohom: "Pozrime sa raz na zem a desaťkrát na nebo". Svoj deň vždy začínala krížovou cestou. Mala charizmu zakladateľky: otvorila 19 domov, 12 oratórií, 6 škôl, 5 materských škôl, 11 dielní, 4 internátne školy, 3 náboženské školy, vzbudzujúc obdiv všetkých, občianskych autorít aj cirkevných hierarchií. Vždy sa o nej hovorilo: "Je to skvelá žena, je to výnimočná žena." Bola výnimočnou formátorkou: v čase jej smrti bolo 142 sestier, 20 novíciek, 9 postulantiiek.

Matka Moranová zomrela 26. marca 1908 v Catanii. Keď zomrela, generálna predstavená, matka Caterina Daghero, zvolala: "So smrťou matky Moranovej sme stratili razidlo, ktoré dávalo formu našim domom." V tom istom meste kde zomrela, ju Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslavenú dňa 5. novembra 1994. Jej telo je uctievané v Ali Terme (Messina).

Modlitba

*Otče, ktorý si obohatil blahoslavenú
Magdalénu Morano
výraznou výchovnou múdrosťou,
udeľ nám na jej príhovor
milosti, o ktoré ťa prosíme.*

*Daj, aby sme sa aj my s radosťou a neúnavnou láskou
vedeli darovať pri ohlasovaní evanjelia
slovami a životom.*

*Urob nás silnými v nádeji,
aby sme ťa mohli oslavovať a byť uprostred našich
bratov a sestier
dôveryhodnými prorokmi Ježiša Krista*

**On žije a kraľuje na veky vekov.
Amen.**

Pierluigi Cameroni, SDB

(Zdroj: Pierluigi Cameroni - Ako hviezdy na oblohe)

3. V rodinnom duchu

Náš spôsob bytia charakterizuje saleziánsky rodinný duch, ktorý prijíma všetkých, ktorí túžia pestovať lásku k dvom pilierom – Ježišovi v Eucharistii a Márii Pomocnici kresťanov – a pomáhať najmä mladým a chudobným v súlade s preventívnym systémom. Cítíme sa bránou saleziánskej rodiny. Ako brána chceme byť schopní pozeráť sa "von" a vyjsť von, aby sme sa stretli s materiálnou a duchovnou chudobou.

Rovnako prežívame zodpovednosť (záväzky) združenia a snažíme sa ponúkať kvalifikovanú a účinnú animáciu, ktorá nám zároveň pomáha naplno vyjadriť naše laické povolanie.

Spoluzodpovednosť v poslaní Cirkvi a apoštolát laických kresťanov sú spôsobom ako nasledovať dona Bosca a prispievať k poslaniu Cirkvi.

Zakúšame krásu a plodnosť komplementárnosti medzi laikmi, zasvätenými osobami a kňazmi: zdieľanie cesty v rozmanitosti povolaní je svedectvom jednoty a vzájomnej podpory. Na tejto ceste si musíme dávať pozor, aby sme neklerikalizovali laikov alebo nepovažovali rôzne životné stavy za zameniteľné, ale aby sme si vážili spoluprácu a rôzne dary, úlohy a služby.

Hic domus mea inde Gloria Mea (Tu je môj dom, odtiaľto vyjde moja sláva): to je cesta, ktorá sa tiahne z Valdocca do celého sveta

Z rozlišovania, ktoré iniciovala Rada Materskej ADMY, spolu s diskusiou s miestnymi skupinami, saleziánskou kongregáciou

a saleziánskou rodinou, sa vynára potreba stálejšej, širšej a jasnejšej animácie skupín združenia vo svete a väčšieho zdieľania toho, čo robí Materská ADMA.

Pokiaľ ide o prvý aspekt, vieme, že máme pred sebou dlhú cestu, aby sme získali viac vedomostí o spoločenstvách združenia ADMA vo svete, o tom, kde je prítomná, komu je určená, aké cesty a aktivity navrhuje, ako zapadá do života miestnych diel a reálií, aké sú osvedčené postupy a potreby. Podporovať stretnutia, rozhovory a načúvanie medzi rôznymi prostrediami (krajinami) pokračovaním a upevňovaním skúseností zo stretnutí na regionálnej úrovni a tiež zväznením určenia regionálnych kontaktných osôb, s ktorými by sa uľahčila animácia

združenia na globálnej úrovni.

Ako Materská ADMA sa cítime byť privilegovanými zástupcami každej jednej miestnej skupiny združenia tu v Bazilike Márie Pomocnice kresťanov. Puto, to s Bazilikou, patrí celej ADME a zakladá jej bytie a jej poslanie. Každý z nás je živým kameňom baziliky, aby sme tak s pomocou Márie priniesli na svet Ježišovu prítomnosť!

Za posledných 15 rokov sme boli svedkami toho, ako Ježiš skrze Máriine ruky hlboko obnovil Materskú ADMU na Valdoccu. Bolo to možné vďaka začleneniu skupiny mladých rodín, ktoré už niekoľko rokov v sprievode niektorých saleziánskych kňazov kráčajú v šľapajach dona Bosca, modlia sa z Božieho slova, živia sa Eucharistiou a stavajú Ježiša do centra manželstva a výchovy detí. Materská ADMA tak opäť kladie dôraz na to, aby osobný vzťah s Ježišom bol stredobodom pozornosti, a bol prežívaný v každodennom rodinnom živote. Popri oslave 24. dňa v mesiaci, ktorá predstavuje ústredný a nenahraditeľný moment cesty Združenia, boli zavedené mesačné duchovné obnovy (nedeľa) a ročné duchovné cvičenia (4 dni v lete v horách, dva termíny). Zároveň sa ponuka rozšírila: nárastom počtu rodín, obohatením ponuky pre manželský život a výchovu detí, ako aj prítomnosťou dospelých všetkých vekových kategórií.

Pri takom veľkom počte rodín mala Materská ADMA tú milosť, že sa mohla priamo zaujímať o mladých ľudí, najmä o deti zúčastnených párov. Povzbudzujeme mladých, aby spolupracovali s provinciálnou službou mladým a s oratóriom. Rodinný duch je to, čo nás núti znovu sa zaviazat k lepšej integrácii do miestnej reality. Chceme posilniť spolupatričnosť členov k miestnym komunitám, aby ADMA nebola sama o sebe "hnutím", ktoré priťahuje mimo miestnej reality, ale životne dôležitou bunkou miestnej saleziánskej rodiny, kde človek žije a pracuje.

Na záver zdôrazňujeme dôležitosť zapojenia sa do života saleziánskej rodiny na miestnej, provinciálnej a svetovej úrovni prostredníctvom účasti na VPK, komunitách Márie Pomocnice kresťanov, provinciálnej saleziánskej Konzulte a Svetovej rade saleziánskej rodiny.

Rodinná kronika

Južná Afrika - Kandidáti ADMA na Synode saleziánskej mládeže Saleziánskej provincie Južná Afrika

Johannesburg, Juhoafrická republika - september 2024 - Od 29. augusta do 1. septembra 300 mladých ľudí zo všetkých saleziánskych misií v saleziánskych provinciách Južnej Afriky (AFM), ktoré sa nachádzajú v Južnej Afrike, Lesothe a Eswatini, v sprievode saleziánov, vychovávateľov, zasvätených členov saleziánskej rodiny a členov národného centa pastorácie mládeže, zažilo nádhernú skúsenosť na „Ubuntu-Synode mladých“. Len dva týždne po skončení „Synody saleziánskej mládeže“ v Turíne-Colle Don Bosco (11. - 16. augusta) s účastníkmi z celého saleziánskeho sveta zažili podobné podujatie vo svojom prostredí aj saleziánski mladí z AFM (Južná Afrika). Toto podujatie bolo zároveň spojením hnutia Laudato Si', a to vďaka prebiehajúcejmu projektu AFM „Eco Ubuntu“ (2023-2026) vo všetkých troch krajinách provincie AFM. Rôzne skupinové workshopy zahŕňali interaktívne stretnutia o ekologických a environmentálnych zručnostiach s univerzitnými prednáškami. Vďaka

prítomnosti všetkých skupín saleziánskej rodiny z provincie AFM (SDB, FMA, MSMHC, saleziáni spolupracovníci, bývalí žiaci dona Bosca a ašpiranti ADMA) sa vytvorila dobrá príležitosť na workshop povolaní, s diskúziou za okrúhlym stolom a zdieľaním príbehu povolaní z jednotlivých skupín saleziánskej rodiny. Téma Saleziánskeho misijného dňa 2024 - „Budovatelia dialógu“ - rezonovala s Ubuntu-mládežníckou synodou mnohými spôsobmi, predovšetkým prostredníctvom workshopu, ktorý viedol Clarence Watts, vizitátor AFM pre sociálnu komunikáciu, a jeho spolupracovníci.

Mariánsky deň na Valdoccu

13. októbra sa na Valdoccu konal XXXIV. mariánsky deň na tému „Veľká symfónia modlitby k jubileu Cirkvi“, na ktorom sa zúčastnili nielen členovia Materského Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) Turín Primary, ale aj početná skupina spolupracovníkov z Lombardie, Sicílie a Ligúrie. Tento deň sa vyznačoval formačným momentom, ktorý viedol don Roberto Carelli, ktorý nadviazal na tému modlitby naznačenú pápežom v rámci prípravy na jubileum a komentoval modlitbu „Klaniam sa ti, Bože môj“, ktorá nás každé ráno pozýva obnoviť svoju lásku k Bohu a s očakávaním obetovať svoje skutky a prosiť ho, aby boli skutočne dobré a v súlade s jeho vôľou.

Nasledoval čas osobnej modlitby a rozjímania a recitácia ruženca na nádvorí Valdocca. Potom sa predstavili všetci noví ašpiranti a nasledovali svedectvá o IX. mariánskom kongrese, ktorý sa konal vo Fatime pod názvom: Dám ti učiteľku. Deň sa skončil slávením Eucharistie, ktorej predsedal

don Gabriel De Jesus Cruz Trejo, svetový duchovný animátor ADMA, a koncebrovali ju don Manolo Jimenez, riaditeľ komunity Márie Pomocnice kresťanov, don Roberto Carelli a don Giovanni Frigerio, počas ktorej 24 ľudí vyznalo svoju túžbu vstúpiť do združenia ADMA a zložilo prísľuby.

Brazília: Zasadnutie ADMA - provincia Sao Paulo

V sobotu 21. septembra sa v saleziánskom centre „São Carlos“ konalo stretnutie Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) saleziánskej provincie Brazília-Sao Paulo (BSP). Zúčastnilo sa na ňom približne 250 členov ADMA z 21 miestnych skupín ADMA, ako aj 30 aspirantov, ktorých sprevádzali don Alexandre Luis de Oliveira, predstavený provincie BSP; don Vinicius Ricardo de Paula, provinciálny delegát ADMA; salezián koadjutor Luís Antônio

Amiranda, provinciálny delegát saleziánskej rodiny; a viacerí ďalší saleziáni. Téma na zamyslenie bola rovnaká ako téma IX. medzinárodného kongresu Márie Pomocnice kresťanov (Fatima, Portugalsko, 29. august - 1. september 2024): „Dám Ti učiteľku“. Stretnutie sa začalo úvodnou modlitbou, viedol ju don William de Lima, ktorý pripomenul sen deväťročného Janka Bosca; po nej nasledovalo zamyslenie dona Marca Biaggiho, zamerané na tému „V škole Márie, eucharistickej ženy“. Don Biaggi zopakoval, že „členom ADMA je zverené poslanie byť skutočnými ‚živými kameňmi‘ v Pánovej Cirkvi, podporovať úctu k Panne Márii Pomocnici kresťanov a k Ježišovi v Eucharistii“. Na záver ďalších príhovorov o Alexandre Luis de Oliveira predsedal eucharistickej slávnosti, na konci ktorej udelil prítomným požehnanie Márie Pomocnice kresťanov a poďakoval Pánovi za túto skupinu s takou zvláštnou charizmou, živú a aktívnu v provincii Sao Paulo.

Úmysel modlitieb na tento mesiac

Za tých, ktorí stratili syna

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Za tých, ktorí stratili syna

Modlíme sa, aby všetci rodičia, ktorí prežívajú žiaľ nad smrťou syna alebo dcéry, našli podporu v spoločenstve a získali od Ducha útechy pokoj v srdci.

